

פרשת אמור

הלכו וישבו (רשב"י ובנו ר' אלעזר) שנים עשר חודש.
 אמרו: "משפט רשעים בגיהנום שנים עשר חודש".
 יצאה בת קול ואמרה להם: "צאו ממערתכם".
 כל מקום שהיה מכה רבי אלעזר, היה מרפא רבי שמעון.
 אמר לו: "בני, די לעולם אני ואתה".
 בערב יום שבת ראו זקן אחד שהיה מחזיק שני צרורות הדסים ורץ בין השמשות.
 אמרו לו: "אלה למה לך?" אמר להם: "לכבוד שבת".
 אמרו לו: "ויספיק לך בצרור אחד?"
 ענה להם: "אחד כנגד 'זכור את יום השבת לקדשו'
 ואחד כנגד 'שמור את יום השבת לקדשו'".
 אמר לו לבנו: "ראה כמה חביבין מצוות על ישראל". נתיישרה דעתם.
 תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף לג עמוד ב (מתורגם)

שיעור פרשת שבוע: הרב ארי סט

ימי החול		שבת	
5.01	זמן תפילין / טלית	19.00	הדלקת נרות
9.15	סוף זמן ק"ש	19.10	מנחה א' 14.00 ב' 19.10
19.24 ← 19.21	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.10	מנחה וערבית ושיעור	11.30	קידוש
19.42	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	18.00	שיעור הרב
		17.30	לימוד "בראשית"
7.30	שחרית נוער	19.57	צאת השבת

אחות תורנית השבת: הילרי יום-טוב

שבת
 שלום

ספירת העומר

מה עניינה של ספירת העומר:

בטעמה של הספירה נחלקו הפרשנים. יש הרואים בספירה טעם חקלאי מובהק שקשור לקרבן העומר שהוקרב ביום ט"ז בניסן בזמן קציר השעורים. כך כתב הרמב"ן (על ויקרא פרק כג פסוק טו):

והנה טעם הפרשה, שיתחיל לספור בתחילת קציר שעורים ויביא ראשית קצירו כרמל מנחה לשם ויקריב עליו קרבן, וישלים מספרו בתחילת קציר חטים כעלות גדיש בעתו, ויביא ממנו סולת חטים מנחה לשם ויביא קרבן עליו.

ויש מביאים טעם אחר לספירה, טעם רוחני שקשור להכנה לקבלת התורה שתתרחש בחג השבועות: משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה. . . וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי התפל עושין אות לעולם אל העיקר. ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא (ספר החינוך מצוה שו).

והנה, במקום אחר אנו מוצאים דמיון רב לספירת העומר, וזה ביובל. נשווה בין הנאמר בספירה לנאמר ביובל:

ויקרא פרק כג, טו-טז – ספירת העומר

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבֻעוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: עד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה.

ויקרא פרק כה, ח-י - יובל

וּסְפַרְתָּ לָךְ שֶׁבַע שָׁבֻעוֹת שְׁנֵים שֶׁבַע פְּעָמִים וְהָיוּ לָךְ יָמֵי שֶׁבַע שָׁבֻעוֹת הַשָּׁנִים תִּשַׁע וָאַרְבָּעִים שָׁנָה. וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבַעִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ בְּיוֹם הַכַּפָּרִים תִּעְבְּרוּ שׁוֹפָר בְּכָל אַרְצְכֶם. וְקִדַּשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תְּהִיָּה לָכֶם וְשָׁבַתֶם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשֻׁבוּ.

רעיון היובל ברור ומפורש; מנין השנים בישראל מחולק למערכות של שבע שנים, כאשר השנה השביעית היא שנת שמטיה, שבה הקרקעות מופקרות לכל. בשנת היובל מתרחש ארוע הרבה יותר גדול: עבדים משתחררים והקרקעות שבות לבעליהם המקוריים. העולם מתחיל מחדש מנקודת שוויון הן בתחום המעמד האישי והן בתחום המעמד הכלכלי. העולם כביכול נולד מחדש. הספירה אל היובל (שלפי הרמב"ם זו מצוות עשה שמוטלת על בית הדין הגדול לספור כל שנה בפה כדוגמת ספירת העומר) היא מעין הכנה אל התכלית – היינו עולם בו ניתן לתקן את העוולות שהצטברו בו בכל השנים. ההגעה אל היובל, צריכה הכנה מרובה הן בתחום הכלכלי והמעמדי והן בתחום הרוחני.

מסתבר הרעיון של ספירת העומר דומה. יום החמישים הוא היובל של כל שנה. ביום זה העולם נולד כביכול מחדש. ביום הזה לפי מסורת חז"ל ניתנת התורה לישראל, ואי אפשר להגיע אל היום הנכסף הזה ללא הכנה מוקדמת. ההכנה באה לידי ביטוי בספירה. כל יום שעובר מימי הספירה הרי הוא בגדר של הכנה אל היום הגדול. התורה ניתנה אומנם בעבר הרחוק, ואין לה כל משמעות אם לא תתקבל על ידי כל אדם, גם עתה בהווה.

הכנה זו אינה מבטלת כלל וכלל את ערכו של היום הבודד. להפך, לכל יום יש משמעות לכשעצמו גם כן, אך ישנם גם רגעי שיא, שהימים שקודמים להם מהווים הכנה עבורם, ואלה שלאחריהם נמשכים ומשפיעים מכוחם.

ר' נחמן מברסלב לוקח את רעיון הספירה למקום הרבה יותר אישי, ומיסב את הדגש המרכזי דווקא אל היום הבודד: כוונת הספירות בפשיטות היא שצריך האדם לדעת שימי האדם מנויים וספורים, והאדם צריך ליתן דין וחשבון מכל יום ומכל שעה ורגע. ודרך בני אדם שמתרחקים מעבודת ה' על ידי שדוחים מיום ליום מחמת המניעות

והעיקובים שיש בכל יום, עד שנדמה על פי רוב שכאילו אין זה היום נמנה ונספר כלל וכאילו אינו מימי חייו. בפרט כשיש לו איזה סיבה, כגון שיום השוק וביום הזה הוא עסוק בחשבונות וביום הזה הוא יוצא לדרך ובאלו הימים הוא נע ונד ומטולטל בדרכים ובזה היום הוא שב מן הדרך, או שהוא צריך להרים משא מעל העגלה ולסדר את הסחורה הקנויה ולחלקה כראוי, וביום פלוני נזדמנה לו איזה קטטה עם שכן או שותף או שהוא נקרא לסעודת רעים וכיוצא באילו ביטולים וביבלולים. ואין לך יום שאין לו בו ביטול וביבלול משלו עד שמדמה האדם שזה היום אינו כלום. אבל באמת צריכים לידע היטב, שזה היום עולה בחשבון וצריכים לצאת ידי חובת היום דווקא, כי מחר הוא יום לעצמו, שיש לו חובות משלו. וזו היא בחינת: 'היום אם בקולו תשמעו' – היינו דווקא היום לא לדחות. על כן ציונו ה' יתברך קודם קבלת התורה לספור הימים בפה מלא.

ההכנה האמתית של מתן תורה לפי ר' נחמן, היא ההכרה והערכה של כל יום בפני עצמו. שהרי כיון שהתורה באה לתקן את המציאות ולתקן את האדם – אין לך הכנה טובה יותר, מאשר מעין אימון שמתאמן האדם להכיר ולהעריך ערכו של כל יום ויום.

שבת *שבת* – הרב ד"ר

ל"ט בצומר – יום *שבת* בין ימי האבלות

יום של מסתורין הוא ל"ט בעומר, ויסודותיו עתיקי יומין, אולם קשה להצביע באופן מדויק יותר מתי נקבע החג. ישנן ראיות לכך שימי האבלות נקבעו שנים רבות לאחר מאורעות מרד בר-כוכבא. יתכן ויש בכך מעין תשובה לדבריו החזקים של חיים הרצל שנכתבו מעומק הלב. דורנו עדיין קרוב יחסית למאורעות השואה, הזיכרון ההיסטורי חי אצל אנשים רבים בקרבנו שחוו את הימים הקשים הללו. אולי בעייתי לצמצם את הזיכרון לימים מוגדרים בלוח השנה. ככל שמתרחקים, העדויות מתרבות והמפעל של יד ושם רק מתעצם.

מדוע אם כן 'זכו' תלמידי ר"ע לימי אבלות מרובים?

אין אנו יודעים פרטים רבים על מהלך המאורעות מכיוון ששום היסטוריון לא כתב פרוטוקול מסודר על כך, בניגוד למרד החורבן (66 – 70 לספירה) שתועדו בידי יוסף בן מתתיהו. אחת העדויות הנחשבת מהימנה היא של ההיסטוריון הרומי קסיוס דיו שחי כ-50 שנה אחרי המרד. עדותו יחסית קצרה ואביא חלק ממנה:

... וכאשר היהודים גרמו לאי שקט בכל קצוי הארץ ... חמישים ממצודותיהם העיקריות ותשע מאות ושמונים וחמשה מכפריהם החשובים ביותר נחרבו. חמש מאות ושמונים אלף איש נהרגו בהתקפות ובקרבות ואילו את מספר המתים מרעב וממגפה לא ניתן היה לברר. כתוצאה מכך התרוקנה מתושביה יהודה כמעט כולה... (תרגום איזק מובא אצל מ. מור "מרד בר כוכבא" עמ' 101, תשנ"ב)

על פי עדות זאת ניתן להבין כי הרס רב נגרם ליישוב בארץ ישראל בממדים של 'שואה'.

מעבר לנזק הפיזי הכבד, מרד בר-כוכבא סימל קו פרשת מים בתולדות עם ישראל. מאז ועד המאבקים להקמת מדינת ישראל ומלחמות ישראל שלאחר מכן לא נלחם העם כנגד מעצמה משעבדת. תוצאות מרד בר כוכבא התחילו בעצם את ה"גלות" הארוכה והמרה של עמנו שבתוכה היו ימים טובים וימים פחות טובים. עמנו היה נתון ליחסים של שליטים זרים שהושפעו מתהליכים כלכליים מדיניים ואף מגחמות אישיותיות ברחבי הפזורה היהודית. ימי ה'ספירה' מציינים אפוא את הימים מקציר השעורים ועד קציר החיטים של עם חקלאי שורשי וקשור לאדמתו ולאבותיו, שעדיין מצפה לחזור לשורשיו, לגאולתו.

אבנר רוצ'.

מסיפורי ראשונים

פינה חדשה-ישנה בעלונונו, והפעם, לקראת חג החתונות, לג' בעומר, קטעים מסיפור חתונתם של הזוג הראשון של הקיבוץ - אברהמי רוזמן ז"ל ומרים תבדל"א. מספרת מרים: נעלים לחתונה לא היו לי כמובן משלי, וכך בחורה ירושלמית אחת שהיתה אצלנו נתנה לי את הנעלים שלה. הם היו קצת קטנות עלי ולחצו לי נורא, אבל צריך להחזיק מעמד... כיוון שהתחתנו בזמן המלחמה, ואנחנו היינו הזוג הראשון, אז הרב חשב שהוא צריך לנאום שעה וחצי! ואני כבר לא יכולתי לעמוד על הרגלים! ואני יכל הזמן לוחשת לאברהמי: "תשמע, אני מתעלפת!", והוא לוחש לי: "עוד קצת, עוד מעט הוא גומר, תחזיקי מעמד", והוא לוחץ לי את היד שאחזיק מעמד... ב"ה גם זה עבר. אחרי כן היתה סעודה גדולה שכל נתניה באה אליה, כי אנחנו עבדנו בבית-חרושת לעורות, אז כמובן, כל עובדי בית-החרושת הגיעו. לא היו כאלה דאגות על האולם כמו היום- התחתנו בצריף חדר-האוכל. נדמה לי ששחטו שם איזה עיזה. אני לא טעמתי מזה. אחרי יום שלם של צום בערב ביקשתי חתיכת לחם ועגבניה, ולא היה שום דבר – הכל נגמר! היה על ידנו כפר תימני, והיו להם עיזים. למחרת החתונה, הם באו לסירים לחפש את העיזה שלהם... הם היו בטוחים שאנחנו גנבנו להם את העיזה ליום החתונה. אם היא היתה שלהם אני לא יודעת, אבל עיזה היתה כך אומרים...

מצוקה מתוק ראיונות שצרכה חזית רפף לצורק צמדת ה- MA.

הודעות:

ונשמרתם לנפשותיכם!

אנחנו שבים ומזהירים – בימים ובשבועות הקרובים אנו נמשיך בריסוס בפרדס – מטע. חלק מהריסוסים יהיו חריפים במיוחד. אנחנו מגינים על הפרי ועל העצים בחמרי הדברה כל השנה, לכן לא נפרסם יותר הודעות אלה. הפעם החלטנו להוסיף אזהרה בגין שימוש בחומרים חריפים במיוחד.

הנאום צ"ט.

במלאת שנתיים לפטירתו של

דוד גולדשמידט (הפה)

נעלה לקברו ביום ראשון כה' באייר (9 במאי)

בשעה 18.15.

המשפחה

בערב יום ירושלים, אחרי תפלת ערבית ירצה הרב דוד רוזן בנושא: "ירושלים במסורות של אברהם אבינו, בעבר והיום"

הרב רוזן, יליד אנגליה, למד בישיבות בארץ ושרת בצה"ל. הוא עוסק שנים רבות ביחסים בין הדתות וקבל תארי כבוד מן האפיפיור וממלכת אנגליה על עבודתו במזרח התיכון ובוותיקן. בעבר הוא גם שימש רב ראשי באירלנד, ניהל את הליגה נגד השמצה, והיום, בין שאר תפקידיו הרבים, יועץ לרבנות הראשית בענייני שיח בין-דתות. הרב רוזן מרצה מבוקש בכל העולם.

ו. דת

כך רק "אחרי מות קדושים" - "אנור"

זה זמן רב אני מרגישה צורך לכתוב על כך, שלהכיר חבר או חברה זה כמעט תמיד לצערי הרב בזמן ההספד. זוהי תחושה של אי נוחות, תחושה של פיספוס, החמצה, הפסד, ואפילו הרגשה מדכאה: "איך לא ידעתי ולא שמעתי על כל אותם דברים נפלאים שעשו החבר או החברה? איך לא ידעתי מי הם ומה הם עשו בצעירותם?"

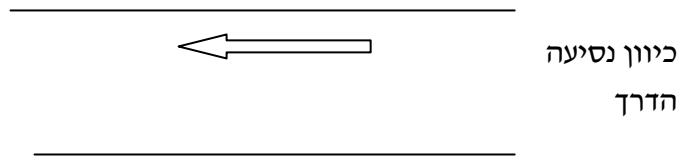
זה משאיר אותנו בהכרות חלקית עם חברים שכל אחד מהם הוא **עולם ומלואו**, שאנחנו וכל שכן הדור הצעיר לא יודע עליהם הרבה. מי הם ומה הם, במה פעלו ותרמו בעבר או במה הם פועלים ותורמים כיום. נראה לי שהזדמנויות נוספות בהן חבר יספר על חבר, או חבר יספר על עצמו, או ראיונות עם חברים יכולים לתרום לנו להכרת חברינו הותיקים והצעירים. ישנן דרכים רבות ליישם את הרעיון הנ"ל, למשל במפגשי ראש-חודש, ציון יום-הולדת (כמובן רק על דעת החבר ומשפחתו), וכו'. **אני מרגישה שלדעת עולם ומלואו על חבר וחברה בעיקר בהספד - זה לכולנו הפסד.**

רות' יצרי.

פינת הקלנועית והאופניים

המשך תקנות משרד התעבורה:

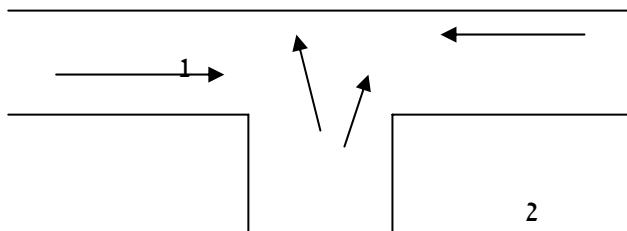
2.1 יש לנהוג בימין הדרך

אם צריך, ויש מקום, יש לרדת מהדרך - יש מקרים שמוטב לעצור ולעמוד בצד).

2.2 הפניה ימינה - מימין לימין במהירות סבירה, התואמת את תנאי הדרך והראות.

חייבים להאט בכל עת שצפויה סכנה לילדים או לעוברי דרך אחרים.

2.3 הפניה שמאלה - מסוכנת.

1

- א. סמן שבכוונתך לפנות.
- ב. זכות קדימה לרכב מס' 1.
- ג. ייתכן שרכב מספר 2 צריך לעצור. המנע מעצירה פתאומית.
- ד. אם זה אפשרי, פנה ימינה או שמאלה.
- ה. הפניה שמאלה אל ימין הדרך.

דודה ליהב!

הורים וילדים מה לא עושים בשביל הילדים

לפני כשבועיים הזמינה המועצה את כל ילדי הגנים לטקס חגיגי של יום העצמאות. לא אשתף אתכם בלבטים ובדיונים שלנו אם ללכת או לא, אבל הם נמשכו עד השעות הקטנות של הלילה. אחרי תיאומים והיערכות לוגיסטית התייצבתי במקום כדי למלא את חובתי האבהית... ומכאן - התחלתי רוקס את התוכנית חזרה הביתה.

תחילה הייתי צריך למצוא את הילדים בתוך ההמון אך באולם הספורט חסמו את הכניסה להורים. נאלצתי להתגנב אל מאחורי הקלעים לאיחוד משפחות ולחבק את ילדי חזק. יש! אמרתי בליבי 'משימה אחת כבר הצליחה'. והתחלתי מיד במסע השכנועים חזרה הביתה. הבטחתי לילדי שנשחק, שנצבע, שנטייל וגם שנטוס לירח (פה הם כבר חייכו) זהו, הם כבר עלו עלי... וידעו שבחוץ מחכים להם המתנפחים! רגע לפני שהם חולצים סנדלים ונעלמים בהיסטריה אני מנסה את השכנוע האחרון "אימא מחכה בבית" שתיקה קלה, חשבתי שעליתי על מילת הקסם, הם הסתכלו אחד על השני ותוך שנייה נעלמו.

חפוי ראש וכפוף קומה נאלצתי לעמוד במקומי דרוך לכל גחמה שלהם שלא איחרה להגיע. הצימבלולו המתוק להחריד עמד במרכז ההפנינג ואני נאלץ שוב בהנחייתם לעמוד בתור וללחוש לו "שיכין שלושה צימבלולואים קטנים". לאחר שסיימו, הגן הישראלי הטובע חזק הוביל אותם... אל הקרואסון. אמרתי בנחמדות "שלום יש לי כאן שלושה ילדים. אפשר שלושה קרואסונים" "יש לך שלושה כרטיסים?" הן שאלו.

"לא, רק שניים" עניתי... והרחתי בעיות. הן הציעו שאחפש את הגננת! מה אני במשימה בלתי אפשרית? שאלתי את עצמי, יודע שהסיכוי שאמצא אותה שווה לסיכוי שיהיה לה כרטיס.

משכתי קדימה את בני הבכור, אולי המבט הנוגה והסומלי שלו יעזור במשהו. אבל הן הציעו "תחלק את הקרואסון לשניים". כמעט השתכנעתי... אך כשהבטתי בעיני הילדים שלי לקבלת אישור, הבנתי שאין סיכוי להסכמה מצידם. את האמת - עברתי לשלב התחנונים לעוד קרואסון והצעתי אף לשלם! וזה נמשך עד ייאוש... ומשמים, הגיעה האחראית והצילה את כבודן ואת כבודי שלי. עכשיו, נחוש עוד יותר, החלטתי שאני מחזיר אותם הביתה ושיסלחו לי כל היועצים והסופר נניות, הבטחתי להם הכול! עד שמצאתי את מילת הקסם - 'כולבו'.

"בואו ניסע לכולבו נקנה משהו טעים אבל צריך למהר כי הוא תיכף נסגר" (והיום בכלל יום שלישי). כל הדרך חזרה הם תכננו מה יהיה השלל שאיתו הם יצאו... הכנתי אותם נפשית שכנראה הגענו באיחור קל והכולבו יהיה סגור- הם כמובן רצו הוכחה וקיבלו. מה לא עושים בשביל הילדים...

קובי אכרהט.

לאילת ודני לוריא
לנורית ואלי קראוס
לשפרה ניר
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הבן- הנכד- הנין

ליוכבד ואיציק ברזלי
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנינה
נכדה ליואב ורבקה ברזלי
בת לאודליה והלל ברזלי

לציפורה גינזברג
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנין
נכד לשאול ומירה
בן לעדי ויוסף

עוד בעקבות התפרצות הר הגעש, וענן האפר הוולקני שכיסה את אירופה:

לפתח הר געש

חוה אלברשטיין

מילים: דן אלמגור
לחן: דני ליטני

כשאתה קורא בעיתונים
על התפרצות הר געש בסיציליה
על קבורתם של שני כפרים שלמים
בניקרגואה בצ'ילה או בהודו;
כשאתה קורא בעיתונים
אתה שואל את עצמך מדוע?
מדוע זה שבים האיכרים
דווקא למדרונות אשר בגדו?
מדוע זה אינם נסים משם,
ומחפשים מקום יותר בטוח,
שבו יוכלו, סוף סוף, לחיות בשקט
אחת ולתמיד?

הרי אחת לכל כמה שנים
- כך בפרוש כתוב בעיתונים -
שוב תתפרץ הלבה מן ההר
ותאיים לקבור את כל הכפר.
מדוע זה לחזור הם מתעקשים?
מדוע את הכפר אינם נוטשים
אחת ולתמיד?!

יש לפעמים, אתה פוגש תייר,
והוא שואל: אמור נא לי, מדוע -
מדוע מתעקשים אתם לחיות
דווקא לפתח הר הגעש?
הרי ניתן למצוא עוד בעולם
פינות שקטות, ללא עשן ורעש,
ואדמה מוצקת וטובה
שלא תרעד מתחת רגליכם.
מדוע זה אינכם זזים מכאן,
ומחפשים מקום יותר בטוח,
שבו תוכלו לחיות, סוף סוף, בשקט
אחת ולתמיד?

הרי אחת לכל כמה שנים
- כך בפרוש כתוב בעיתונים -
שוב מתפרצת הלבה מן ההר
ומאימת שוב על כל הכפר.

מדוע זה אתם כה מתעקשים,
מדוע את הכפר אינכם נוטשים
אחת ולתמיד?

ואז " פתאום - אתה מבין אותם:
את האיכר שעל הצ'מבוראסו,
ואת האם שעל הפוג'יסאן,
ואת הילד על הזוב.
גם הם יודעים, ודאי שבעולם
פינות שקטות יותר מהר הגעש,
ואדמה המוצקה מזו
שבו טמונים בתי אבותיהם.
גם הם יכלו, אולי, לזוז משם,
ולחפש מקום יותר בטוח,
שבו יוכלו, סוף סוף, לחיות בשקט
אחת ולתמיד.

אך הם דבקים למדרונות ההר,
ומחכים אולי, אולי מחר?
ומקווים ליום, שכבר יבוא,
שבו ההר ישקוט מזעפו.
ואז על הבזלת השחורה
איך אז יוריק הדשא ויפרח
אחת ולתמיד!

הביאה לזכרו: הציור שלי

בעקבות מהדורות החדשות המדווחות חדשות לבקרים על עוד ועוד אישי ציבור המובלים לחקירה בפרשיות שוחד ושחיתות, מובא לפניכם שיר אודות היעדר הבושה:

כן, כל יום הייתה פאדיחה
כי לזכור כבר לא הצליחה,
מי חיפף ומי זייף ומי שיחד ומי מלכד,
ומי שדד ומי מעד ומי בדיוק במי בגד...

וכך לאט לאט, היא הלכה ודעכה,
והלך והתקצר גם התור ליד פיתחה,
לכן כשיום אחד בושה הודיעה לאומה,
שאת הבאסטה היא סגרה – לא קמה מהומה,
ואיש בישראל גם לא ממש נדהם,
כשהקריין הודיע שלבבה נדם.

היה זה יום סגריר כשהיא הובלה אל הקבורה,
ושום דברי הספד או הוקרה איש לא קרא,
ואיש מכל לקוחותיה לא הזיל דמעה,
ואיש ממחזריה לא תלה שום מודעה,
ואיש כיום כבר לא יודע מי הייתה אות בושה,
שגברים רבים הביתה להזמין לא חששה,
כי על קברה צמחו מזמן קוצים וחרולים
ובחצר ביתה מייללים השועלים,
ושום נבל או קרימינל כיום כבר לא משפיל עיניו,
ושום נוכל במעילו אינו מליט פניו
ושום גנב במקומותינו לא מסמיק ולא מחויר,
וגם את השלל איש לא טורח להסתיר
ורק קשישי הדור, ברגע של חולשה,
מודים שהם זוכרים עוד אשה בשם בושה,
שהייתה (יש להודות) מסורה וחרוצה,
אך כיום, מה לעשות, היא כבר איננה נחוצה.

עופר פלדמן

הביא לדפוס: חיים אפשטיין

הייתה בינינו פעם אישה ושמה בושה.
היא לא הייתה יפה, היא לא הייתה אופה,
אל מחזרים היו לה
מאילת ועד מטולה:
גנרל שאנס את בתו,
אדריכל שהרעיל את אשתו,
עיתונאי שפברק כתבה בעיתון
וקבלן שהחליט לקמץ בבטון,
מהנדס שכייס ומנכ"ל שמעל –
הם ידעו שתמיד הבושה, בביתה מקבלת קהל.

כך בחמסינים, בגשמים, בערפל ובעלטה –
מכל פינה הגיעו קרימינלים אל ביתה,
כולם סמוקי פנים, כולם בגו שפוף,
כולם עמוק במעילים טומנים את הפרצוף.
והיא גילתה סימפטיה
לכל שדרות העם,
תמיד ברוב אמפטיה
ליטפה היא את ראשם,
אפילו בימים שכבר נפלה מן הרגליים,
וגם כשאוטוטו נעצמו לה העיניים –

היא לא סרבה לאיש, תמיד עבדה סביב השעון,
מבלי לקחת יום אחד חופשה או שבתון.
ולא הועילו אפילו כשאמרו לה ההורים,
געואלד, זה לא נעים! כל השענים כבר מדברים!"

כי בושה הייתה עונה: "אכן זה עסק תובעני –
אבל תבינו – הוא תפור ממש למעני".

אך לאחר שנים רבות של קליניקה פורחת,
שיני הזמן היחלו לכרסם במארחת,
וגם קלינטים שאף-פעם מביתה לא משו,
התחילו להבחין שהשירות הוא כבר לא משהו:
בנוכחות אורח
ראשה היה צונח,
ולא תמיד הבחינה מי נכנס ומי יצא,
האם היה זה הנשיא או ראש המועצה,
האם יושב מולה אדמו"ר שאברכים הטרדי,
או שמא ראש הממשלה שמשמכים השמיד...?

התנועה להגשמה

רחבת בית הכנסת

הרחבה אשר ידעה שמחות רבות, ולהבדיל, לא מעט רגעי פרידה והלוויה, הגיעה לסוף דרכה. האבנים זזות באי נוחות, וכולה אומרת- זהו, הגיע זמני. המועצה נרתמה למשימה, ומכרז על החלפתה ברחבה חדשה יוצא בקרוב לדרך. התוכנית משתדלת לשמור על אופייה וצורתה של הרחבה המקורית. אני תקווה שעד החגים נדרוך/נרקוד/ניסע בעגלות על רחבה חדשה שתרחיב גם את הלב.

אסיפה

ביום רביעי הקרוב תתקיים בעז"ה אסיפת חברים. האסיפה תעסוק במספר נושאים. תינתן סקירה ודיווח על תוכניות צוות צמיחה דמוגרפית, בדבר קליטת חברים חדשים, ואפשרויות בניה פרטית ברחבי הקיבוץ. כמו כן ינתן דיווח על התקדמות צוות שיוך הדירות. בנוסף לכך תימסר סקירה קצרה ועדכנית על המצב הבטחוני באזורנו, ועל היערכותנו לבאות. כחלק מתפיסה ביטחונית של הצבא בישובי עוטף עזה, להסתיר את שורת הבתים הנצפית מהרצועה, על מנת למנוע בעתיד ירי ישיר לכיוון, תובא לאישור הצעה לנטיעת שדרת עצים לאורך הכביש החיצוני, מאזור הכניסה לכפר עזה, ועד לראש הגבעה, בגדת הכביש הרחוקה מאיתנו. הדברים יוסברו בפירוט באסיפה. לסעיף זה מוזמנים גם כל תושבי סעד המעוניינים לשמוע ולהתעדכן. אגב, אחרי האסיפה האחרונה שהייתה במועדון לחבר בגין חזרות לטקס יום הזיכרון, פנו מספר חברים בבקשה להעביר את האסיפה באופן קבוע למועדון, שהינו אינטימי ונעים יותר, ונגיש יותר לכיבוד ושתייה. נשקול זאת, ונשמח לשמוע חוות דעת נוספות.

חידוש ראשון- אסיפת אגודה קהילתית.

כידוע – תשע משפחות כבר גרות בביתן החדש בשכונת שקד. כזכור הוקמה אגודה שיתופית נוספת, הקרויה אגודה קהילתית להתיישבות, ובה חברים כל חברי הקיבוץ וכן כל תושב שכונה העובר לגור בביתו. לאגודה זו תהיה בעתיד מזכירות נפרדת ממזכירות הקיבוץ, וכן החל מ-שנת 2011, גם תקציב נפרד, וכמו שהוסבר בעבר, ועוד יוסבר בפירוט בעתיד, חלק ממערכות הקהילה הנוכחיות יופעלו על ידה. בכל מקרה אסיפת החברים של האגודה אמורה להתחיל ולפעול כבר מעתה. את אסיפת הקיבוץ ביום רביעי, כפי שנכתב לעיל, נפתח כאסיפת האגודה, ובה נדון ונאשר (אני מקווה) את הרכב ועדת הקבלה החדשה לשכונה. (אחרי סעיף זה תימשך האסיפה, כאסיפת חברים רגילה לכל דבר ועניין). בינתיים, עד אשר שאר מוסדות האגודה יקרמו עור וגידים של ממש, נשתדל שדיונים הנוגעים במהותם גם לתושבי שכונת ההרחבה, ייעשו באסיפה של האגודה (שבה חברים כאמור, גם כל חברי הקיבוץ). מסובך?? כמו כל דבר חדש, בהתחלה נראה מבלבל. אני משוכנע שנלמד להכיר ולהתמודד היטב גם עם מורכבות זו.

"בעל זבוב"

בנימין סלנט שעסק באחרונה בנושא התברואה בקיבוץ ביקש להתחלף, גם ינון שעסק הטיפול בזבובים ביקש לסיים את תפקידו. יואל עברון נענה לאתגר ויהיה איש התברואה של סעד. יואל יתחיל את תפקידו כבר בשבוע הקרוב. במסגרת המלחמה הבלתי נגמרת ב"עתודות האוייב" הבאנו לסעד איש מקצוע בתחום, אשר בסיועו נתחיל בניסיון החלפת חומר הפיתיון למלכודות, והחלפת חלק מן המלכודות עצמן. בתום החודש, אם אכן נגלה הצלחה, נרחיב את ארסנל המלכודות בהדרגה. גם הרפת מתגייסת למאבק והיא שיפרה לאחרונה באופן משמעותי את הטיפול בזבל, אשר מהווה מוקד התפתחות עיקרי. היתושים גם הם עומדים לפתחנו, ומכון הגזר לקח על עצמו את הטיפול השוטף במי בריכת השיקוע שלידו.

הכל טוב ויפה- אבל המבחן האמיתי שלנו בניצחון על מטסי חיל- האויר המלכותי הזה, יהיה בסופו של דבר מבחן התוצאה.

"מה טובו אוהליך יעקב" - שלא היו פתחיהן מכוונים זה כנגד זה"

כך גם אצלנו. בעקבות התקרבות שכונת הקרוונים אל המקווה, ועל מנת לנהוג בצניעות הראויה, הולכת ונבנית מחיצת עץ, אשר תיתן תחושה נוחה יותר לבאי המקווה. גם פה, לקח על עצמו יואל עברון לבצע את המלאכה, והיא תסתיים כמובן לפני האכלוס.

ועוד על עניין עם פועלי בניין..

כפי שכולנו שמים לב-מתחילים להסתובב הרבה פועלים בין בתי המשק. עם קשר/או בלי קשר כבר דווח על גניבות ראשונות ליד בתים. בלי לחשוד בכשרים, כדאי בכל מקרה להכניס הביתה מה שניתן, ולהשאיר פחות סיבות לאורחים לא קרואים לבקר במרפסת. (כלי עבודה, בגדים יפים וטובים על החבל, וכו').

צבע אדום

ב"ה מזמן לא שמענו. עם זאת עלינו להיות מוכנים תמיד, אשר על כן תיעשה בדיקה של מערכת הכריזה הקולית. כפי שפורסם מערכת הכריזה תופעל ביום שני בערב, בשעה 19:00. לבתים חולקו דפים. החברים מתבקשים לציין על הדף האם הכריזה הקולית (הרמקולים) נשמעה גם בביתם, ולשים בת.ד. 114- ביטחון. (הצבא בוחן אפשרות לספק מערכת נוספת שתכסה אזורים שבהם אין שומעים).

עוד על צבעים - אבל משמחים

כזכור (אני כבר לא זוכר מתי...) הוקפאה הפרטת תקציב הצביעה לחלק מן החברים. חברים אלה לא קיבלו עדיין כסף זה, ואולי אפילו שכחו ממנו. למזלנו יש מי שמזכיר, ובתוכנית השקעות של הקהילה סומנו כ-150 אש"ח לצורך החזר של כ-40% מהחוב הנ"ל של הקיבוץ לחבריו. בתקציב הקרוב יקבלו כל בעלי הזכות, 40% מהסכום המגיע להם מהקיבוץ, ונקווה שבשנים הבאות נוכל להמשיך ולסיים חוב היסטורי זה.

סמלים - מי יודע?

אלא שהפעם תעלומה מרגיזה. מאן דהוא טורח לפרק בכוח ולגנוב סמלי מכוניות (לפחות לגבי אחד אנחנו יודעים בוודאות שנגנב בסעד, כנראה ממגרש החניה, ומן הסתם גם האחרים). יצויין שסמל מקורי של פירמת רכב יכול להגיע בעלותו למעלה מ-300 ש"ח, כך שמדובר על גניבה של ממש. כך נגנבו להם כבר 4 סמלים בתוך כשבועיים. שימו לב. הפנו שימת לב הילדים.

יש תקווה

במסגרת מדורנו החדש - "סיפורי כלבים" צפיתי השבוע מחלון בית המדרש, בשעת בוקר מוקדמת בבעל כלב היוצא עם כלבו לטייל טיול בוקר, קשור ברצועה- נקודת זכות גדולה. והנה החליט הכלב לעשות את מה שכלבים מחליטים לעשות בבוקר על הדשא. ממקום תצפיתי- נדרכתי- מה יקרה עכשיו? וכמו שאומר "הצדיק" הכט מהטלוויזיה -"מה אתם.....הייתם עושים?!" ובכן, מבלי להתבלבל, שלף בעל הכלב שקית ניילון, התכופף והרים את המטען החורג. אם הייתה לי מצלמה הייתי יוצא אליו בדרמטיות ונותן לו צל"ש. כל הכבוד. דוגמת אזרח למופת.

ועוד בעניינים אלה- ביום רביעי הקרוב בשעה 16:00 תגיע לסעד וטרינרית של המועצה לחיסון כלבת לאותם כלבים שעברה שנה מאז חיסונם האחרון. עלות הזריקה כולל הכנסת שבב זיהוי 180 ש"ח, לכלב עם שבב-120 ש"ח, ולכלב עם שבב ומעוקר- 42 ש"ח. החיסון יתבצע ליד השער. מוזמנים הכלבים ובעליהם. התשלום יגבה דרך הכרטיס האישי המזכירות הטכנית.

מהת life, אפר life י